

להראות שישׁראל יושבים בסוד האמונה בלי פחד כלל, שהרי המקטרג נפרד מהם, וכל מי שהוא בסוד האמונה, יושב בספה, כמו שבארנו, שכתוב כל האזרח בישראל ישוב בספת. מי שהוא בסוד האמונה ומהזרע והשרש של ישראל, ישוב בספת.

והסוד הזה נאמר בכמה מקומות. מצוה (מ"ו) אחר זו, להקריב קרבן בכל יום, והקרבן הזה להיות חלק בכל, בשמחת בניו, מפיון שפלים אחוזים באילן. הענפים שלמטה שלגבי שרש האילן, הכל מתברכים משום האילן. אף על גב שאין בהם תועלת, כלם מתברכים. ושמחת ישראל באביהם שלמעלה, נותנים חלק של ברכות לכל אותם שאר העמים שיש להם אחיזה ונאחזו בהם בישראל.

וכך הקרבנות הללו, לתת מזון לאותם הממנים של שאר העמים, שהרי מתוך האהבה שאוהב הקדוש ברוך הוא את בניו, רוצה שפלים יהיו אוהבים שלהם. וסוד זה - (משלי יז) ברצות ה' דרכי איש גם אויביו ישלם אתו. אפלו כל אותם המקטרגים העליונים, כלם חוזרים להיות אוהבים את ישראל, וכשהחילות של מעלה הופכים לאוהבי ישראל - כל אותם שלמטה על אחת כמה וכמה.

ואם תאמר, להם היו מקריבים הקרבן? לא כף. אלא הכל עולה לקדוש ברוך הוא ונקרב. והוא מפריד המזון לכל ההמנים של הצדדים האחרים שיהנו באותו הדורן של בניו, ויהפכו לאוהבים שלהם, שידעו למעלה ולמטה שאין עם פעם ישראל, שהם חלקו וגורלו של הקדוש ברוך הוא, ומתעלה כבודו של הקדוש ברוך הוא מעלה ומטה פראוי. וכל האוכלוסים העליונים פותחים ואומרים: (שמואל ב ז) ומי כעמך בישראל גוי אחד בארץ. (ע"כ רעיא מהימנא).

והא אוקימנא, בגין לאתחזא דישׁראל נתבי ברזא דמהימנותא, בלא דחילו כלל, דהא מקטרגא אתפרש מנייהו. וכל מאן דאיהו ברזא דמהימנותא, זתיב בסופה. כמה דאוקימנא, דכתיב, כל האזרח בישראל ישוב בספות. מאן דאיהו ברזא דמהימנותא, ומזרעא ושרשא דישׁראל, ישוב בספות. ורזא דא אתמר בכמה דוכתי.

פקודא (מ"ו) בתר דא, לקרבא קרבנא בכל יומא, וקרבנא דא, למהוי חולקא בכלא, בחדוותא דבנוי. בגין דכלהו אחידן באילנא. ענפין דלתתא דלגבי שרשא דאילנא, כלא אתברכן בגין אילנא. אף על גב דלית בהו תועלתא, כלא אתברכאן. וחדוותא דישׁראל באבוהון דלעילא, נהבי חולקא דברכאן, לכל אינון שאר עמין, דאית לון אחידו, ואתחדו בהו בישראל.

וכל אליו קרבניו, למיהב מזונא, לאינון ממנן דשאר עמין, דהא מגו רחימו דקא רחים קדשא בריך הוא לבנוי, בעי דכלא יהון רחימין דלהון. ורזא דא, (משלי טז) ברצות יי' דרכי איש גם אויביו ישלם אתו. אפילו כל אינון מקטרגי עלאי כלהו אהדרן רחימין לישׁראל וכד תיילין דלעילא אהדרו רחימין לישׁראל, כל אינון דלתתא, על אחת כמה וכמה.

ואי תימא להון הו מקרבי קרבנא, לאו הכי, אלא כלא לקודשא בריך הוא סליק ומתקרב. ואיהו פריש מזונא לכלהו אוכלוסין דסטרין אתרנין, דיתנהון בההוא דורונא דבנוי, ויתהדרון רחימין דלהון, דינדעון עילא ותתא, דהא לית עמא פעמא דישׁראל, דאינון חולקיה ועדביה דקודשא בריך הוא, ואסתלק יקרא דקודשא בריך הוא עילא ותתא כדקא יאות. וכל אוכלוסין עלאין פתחי ואמרי, (שמואל ב ז) ומי כעמך בישראל גוי אחד בארץ. (ע"כ רעיא מהימנא).

לאוהבים שלהם, שידעו למעלה ולמטה שאין עם פעם ישראל, שהם חלקו וגורלו של הקדוש ברוך הוא, ומתעלה כבודו של הקדוש ברוך הוא מעלה ומטה פראוי. וכל האוכלוסים העליונים פותחים ואומרים: (שמואל ב ז) ומי כעמך בישראל גוי אחד בארץ. (ע"כ רעיא מהימנא).